

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА СОЇ

**Борисенко Т.А. здобувачка вищої освіти ступеня «магістр»;
Мещеряков В.Є., к.е.н., доц.**

Державний біотехнологічний університет

Метою виконання дослідження є обґрунтування напрямів підвищення ефективності виробництва сої. Основним шляхом зростання економічної ефективності в досліджуваному підприємстві є його інтенсифікація.

На вітчизняному аграрному ринку соя вже багато років поряд із зерновими культурами займає провідні позиції в експорті і переробці на харчові та кормові цілі, а також має стратегічно важливе значення у забезпеченні продовольчої і економічної безпеки країни.

Обмеженість ресурсів, зростаючі потреби споживачів, конкурентне середовище є вагомими причинами, які стимулюють сучасні підприємства діагностувати та підвищувати економічну ефективність виробництва. В даному дослідженні ми визначили, що економічна ефективність є синонімом до слова «результативність» і показує, на скільки змінився кінцевий результат порівняно з витратами, які були понесені в результаті здійснення господарської діяльності, та характеризується досягнутим економічним ефектом. В цілому, ефективність, залежно від сфери дослідження та досліджуваного показника, може виражати різні види ефективності та в будь якому випадку буде характеризуватися ефектом.

В економічній літературі економічний ефект характеризують кінцеві показники діяльності підприємства. В проведеному дослідженні нами було досліджено основні показники, що характеризують діагностику економічної ефективності виробництва сої, а саме: урожайність, рентабельність, продуктивність праці, прибуток, фондвіддача, землевіддача. Нами були розраховані дані показники для визначення їх впливу на досліджуваний об'єкт, був здійснений пошук резервів росту показників економічної ефективності виробництва сої.

Основними резервами зниження собівартості сільськогосподарських культур є зниження виробничих витрат на 1 га посіву за рахунок підвищення урожайності, а основою підвищення урожайності сільськогосподарських культур є впровадження інтенсивних технологій вирощування та збирання продукції.

Встановлено, що основним шляхом зростання економічної ефективності виробництва сої в досліджуваному підприємстві є його інтенсифікація, яка може бути виражена у більш ефективному застосуванні наявних ресурсів. За рахунок інтенсифікації досягається підвищення урожайності сільськогосподарських культур через використання високопродуктивних сортів, удосконалення культури землеробства, застосування науково обґрунтованих норм добрив у системі сівозмін, внесення органічних і мінеральних добрив, засобів захисту

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Молодь і технічний прогрес в АПВ». 2024
рослин від бур'янів, шкідників і хвороб, високоякісного і своєчасного виконання
всіх технологічних операцій, нових технологій, гібридів насіння, потужнішого
обладнання тощо.

УДК 338.43.02

РОЗВИТОК АПВ З ТОЧКИ ЗОРУ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

**Волошко Д.О. здобувач вищої освіти першого рівня;
Кравченко Ю.М. к.е.н., доцент**

Державний біотехнологічний університет

Аналіз поточного стану сільського господарства дозволив зробити такі висновки: Україна все ще не має вертикальної інтеграції сільського господарства та промисловості, про що свідчить споживання промислових товарів іноземного виробництва, та відсутність конкурентоспроможних виробництв агротехніки та агрохімії на території України.

Наразі Україна вимушена імпортувати необхідні для сільського господарства товари на суму від 4 до 5 млрд доларів, що у структурі імпорту, складає від 4% до 7% загального імпорту [1, 2]. До переліку таких товарів входять: засоби захисту рослин; азотні, фосфорні, калійні та комплексні добрива; насіння різних видів культур; сільськогосподарська техніка, устаткування та запчастини [1]. Найбільш погана ситуація у виробництві засобів захисту рослин, як зазначає Міністерство аграрної політики та продовольства України, цей вид товарів у нас в країні майже не виробляється, а його дефіцит на внутрішньому ринку складає приблизно 1,1 млрд доларів [1]. Схожа ситуація і з комплексними добривами, виробництво яких оцінюється у 0,1 млрд доларів, а споживання за рахунок імпорту дорівнює 1,1 млрд доларів [1]. Виробництво сільськогосподарської техніки теж у дуже занедбаному стані, і дорівнює 0,2 млрд доларів, при імпорті тракторів на суму в 1,2 млрд доларів [1]. Нажаль немає точної статистики по комплектуючим та запасним частинам для техніки, і можна лише робити свої оціночні прогнози, які будуть доволі не точними. Але, статистичні данні що до амортизації та віку техніки, кажуть про доволі погану тенденцію, і нажаль, відновлення тракторів відбувається за рахунок імпортних деталей. Доволі непогана ситуація виглядає у виробництві азотних добрив та посівного матеріалу, але є над чим працювати в задоволенні внутрішнього попиту та розбудові експортного потенціалу.[1]

Також постає питання глибокої переробки товарів сільського господарства, для задоволення потреб домогосподарств, та ведення зовнішньоекономічної діяльності. Вирішення цієї проблеми пов'язано з інтенсивним типом розвитку сучасного АПВ, та актуалізує необхідність проведення промислової політики.

Економічна політика минулих років призвела до критичних дисбалансів у промисловості, які змушують Україну експортувати товари з низькою доданою вартістю, імпортуючи товари з високою доданою вартістю [2]. Це спричиняє